

I Like Turtles*

(vlog z dubna 2009)

Ano, vypadám jako zombie. Ano, je to 10 minut dlouhé. Ale je to nacpané tolika čerstvými informacemi. Tak si dejte sklenici studeného jablkového džusu, posadte se na roh svého počítače a předstírejte, že je to moje koleno a nechte mě vás zasypat historkami z minulých měsíců.

J.

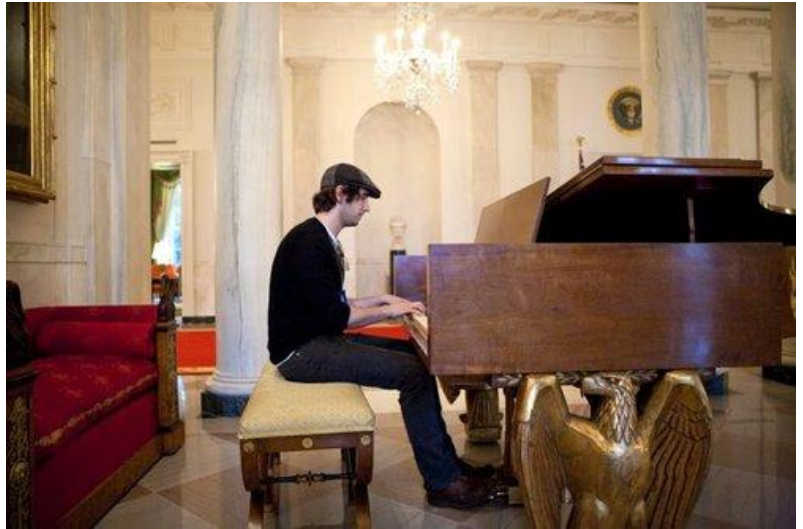
Dobrý večer. Zdravím vás ze svého domu. Rozdělal jsem oheň a na krbu můžete vidět pár zajímavých trefek.

Veselé Velikonoce všem. Doufám, že byly fajn. Pro mě byly opravdu pěkné. Právě jsem se vrátil od rodičů, kde jsem měl doma uvařené jídlo, zaplavat jsem si a prostě jsem mohl být se svou rodinou. Můj táta měl hromadu domácích videa, které prapodivně našel, s mým bratrem a se mnou, když jsme byli děti, a bylo to...byla to asi hodina a půl plná veselí a rozpaků. Přijela i moje babička z Orange County a všichni jsme se bavili. Znáte to, kdykoliv máte významnější svátek a dostanete šanci být zase se svou rodinou, jde o dobře strávený čas. Takže jsme si to náramně užili a já se teď dostal domů. Tady je teď 23:30. Lidi, tohle bude dlouhý, tak se na to připravte. Tohle je...hm...jsem tak nadšený...chtěl jsem...napsal jsem asi tři nebo čtyři verze psaného blogu o výletu do D.C., ale vyřešil jsem to nakonec tak, že to raději namluvím na video, protože jsem měl pocit, že to, co jsem zkoušel napsat, by to dobře nevystihlo. Takže...D.C.

Teď je tolik věcí na internetu, můj proslov, o který jsem byl požádán, a všechno ostatní, a znovu říkám, že mi bylo ctí být součástí toho všeho. Tak vzrušující být v D.C. Je to skvělé město. Abych tak řekl, asi jsem ve stádiu se do D.C. zamilovat. Architektura a budovy jsou neuvěřitelné. A historie a Georgetown je úžasný. A, muzea a, však vy víte, zdá se...zdá se, že je to město, které právě teď frčí, s novou administrativou a mění se vládou a každý, každý je nadšený tím potenciálem a možnostmi a způsobem, jakým naše vláda právě teď pracuje...takže být teď v tomhle městě bylo senzační. Ale vždy, když jsem byl ve městě, jsem si říkal, Bože, přál bych si tady být a dělat něco politického, nevím, co by to mělo být, ale...víte, být požádán udělat něco na téma, do kterého jsem zažraný, což je umění a umělecké vzdělávání a to, co umění přináší do našich životů a do našich měst a zemí kulturně. A tak fakt, že jsme měli den, kdy jsme o tom mluvili, fakt, že jsme dokonce potřebovali přesvědčit Kongres o významu důležitosti umění, je jaksi děsivá věc, ale...ale skvělá příležitost pro získání co možná nejvíc peněz pro Národní uměleckou nadaci. Přednášeli tam i další lidé...Linda Ronstadt měla úžasný proslov, Wynton Marsalis, který není jen dokonalým muzikantem; můj táta, který hraje na jazzovou trumpetu celý svůj život, byl úplně vyvedený z míry ze setkání s ním; ale je to skutečný hudební historik a je úžasným typem profesora toho, co kultura a umění znamenají pro naši historii a pro naši něco jako DNA společnosti. Den před tím měl přednášku, která opravdu každého načerpala a inspirovala. A víte, byla to opravdu paráda být v Kapitolu, moci mluvit před některými členy a členkami Kongresu, kteří mimochodem taktéž milují umění. Musím říct, že všichni, za které jsem se přimlouval, mluvil s nimi před i po svědčení, tam opravdu byli ze správných důvodů. Právě, že jsou škrty tady a támhle a vzdělávací systém je tím těžce zasažen. Nejenom v umění, ale v mnoha dalších věcech. Takže tohle byla jedna z těch šancí mluvit nejen o citovém, duchovním a kulturním významu umění, ale především mluvit s vládou o rozhodujícím faktoru na pracovní místa, který se vytváří, a na příjem, který vytváří, a na peníze přinesené do města, když budeme mluvit jejich řečí. Byl jsem tak nadšený příležitostí se tak trochu podělit o svůj příběh a potkat tolik skvělých lidí a poobědvat s lidmi jako je kongresman Hoyer, vůdce parlamentní většiny, a předsedkyně Sněmovny reprezentantů Nancy Pelosi, jenom je potkat a vyjít si s nimi a mluvit s nimi o umění bylo, bylo opravdu fascinující a velmi, velmi prima.

A přivést s sebou svou rodinu, paráda. Mám tím na mysli, ten den, den, kdy jsem šel do „práce“, byla opravdu zábava, ale nic mě nemohlo připravit na den následující. Udělali jsme si okruh všemi muzei, šli jsme do...moje máma byla...je nadšenec do umění...takže vzít ji do Národního Muzea, jít do Národního Archivu nebo Amerického Historického muzea...Vstávali jsme asi kolem sedmé hodiny ráno a strávili snad celou první půlku dne pobíháním po všech těch muzeích, kde vůbec nemůžete pochytit všechno, ale dělali jsme, co bylo v našich silách, ale pak jsme to museli zabalit, protože jsme měli schůzku. Byli jsme na prohlídce v Bílém domě, která byla...chci říct, vím, že dělají prohlídky pro veřejnost a asi jsme i na takové byli...byla ale jen pro nás a viděli jsme toho tolik...myslím tím pokoje, které jsou otevřeny pro veřejnost, jsou samy o sobě neuvěřitelné. Umělecká práce a historie tam je tak, tak skvělá. Ale viděli jsme také kuchyň. Setkali jsme se s šéfkuchařem a šéfcukrářem a ti měli hotové koláčky a bylo to jako...připadal jsem si jako doma. Byla to jedna z těch věcí, protože Bílý dům je tak obrovská budova, kde je samozřejmě i část úřední, ale tahle část domu, kde se bydlí...každý byl tak pohostinný a opravdu se snažil vytvořit ten pocit tepla...a tak.

A na konci prohlídky jsme se ocitli ve velké předsiní, kde je velké piáno Steinway, které je ohraničené provazem. Piano, kde pouze lidé nejbližší prezidentovi mohou hrát, a vy musíte dostat k hraní povolení od zaměstnanců Bílého domu. Je to obrovské Steinway piáno, které bylo darováno Bílému domu roku 1939. Myslím, že to bylo 130.000. piáno vyrobené Steinwayem. A...je skvělé. Je ze světlého dřeva a nohy jsou takové obrovští orli...vlastně pošlu i fotku...a oni řekli: „Chtěl byste si zahrát na piáno?“ A já byl tak poctěn...že mě požádali, abych na to piáno zahrál. Přemýšlím, co jen budu hrát? A jak tak přemýšlím, všichni z Bílého domu se začínají troustít do té předsině. Muselo tam být tak 50 nebo 60 lidí...od vedoucího štábu paní Obamové po všechny, kteří pracují v kuchyni, a všichni prostě přišli a jakoby přemýšleli...jakoby naznačovali... „Zaspíval bys nám něco?“ A já byl totálně nepřipravený, spal jsem nějaké dvě hodiny, jak jsem byl rozrušený. Kvůli všemu tomu vzrušení jsem moc nespal. A pak přišla ta největší pocta, ta nejužasnější věc, jeden z těch lidí s malou vysílačkou v rukávu přišel a řekl: „Sasha a Malia, prezidentovy dcery, jsou na cestě ze školy, vadilo by ti na ně počkat a zaspívat i pro ně?“ A pak, víte, pak jsem začal být opravdu nervózní. Potkal jsem celou rodinu během inaugurace a na koncertě „We Are One“ v Lincolnově památníku, a upřímně, všechen strach byl pryč. Byli tak skvělí a pokorní, úžasná rodina, a vidět je znovu a moct jim říct...jak, jak obrovská čest byla zaspívat pro ně a ony měly svoje baťohy...přece jen přišly právě domů a měly jít dělat úkoly. Bylo fakt prima vidět, jak skvěle zvládají tuhle změnu...a jsou to prostě skvělé děti. Takže jsem se rozhodl zpívat píseň, kterou jsem velmi dobře znal, a vy ji v mém podání už také pravděpodobně znáte, což je America od Paula Simona, kterou jsem hrál už vícekrát, ale chtěl jsem v tomhle prostředí zaspívat něco příjemného, tak jsem zaspíval tu. Obrovská pocta. A zase bylo skvělé mít tam s sebou svou rodinu. Mockrát, mockrát děkuju všem v Bílém domě, a Sashe a Malii také, za to, jak byli milí a přivítiví a připravili nám chvilku, na kterou nikdy nezapomeneme.

Hm, tak co ještě? Zítra letím do Bordeaux v jižní Francii. Můj velmi dobrý přítel Eric Mouquet se přestěhoval ze severu na jih, tak...mám takové to studiové opálení, což je...což je vůbec žádné, neexistující opálení, jsem teď trapně bílý, ale je to kvůli dobré práci. Děje se toho spousta, Rick Rubin a já si to teď užíváme. Hledáme songy, píšu víc, než jsem kdy v životě psal. Jsem na jakémsi tvůrčím kolotoči, a tak jsme pořád v běhu a v psaní a myslím, že již velmi brzy začneme s nahráváním. Myslím, že hlavní nahrávání přijde velmi, velmi rychle, jakmile budou všechny songy tam, kde mají být. Ale, víte, pokud jde o hledání písní, našli jsme okolo 15-20 songů, na kterých bychom mohli pracovat, a vždycky by jich mohlo být víc.

Takže, jedu do Francie a beru si malou přestávku od L.A. a budu pracovat s Erikem asi čtyři dny. Pojedu taky do Londýna, abych mohl udělat ještě něco s lidmi tam. A pak navštívím nějaké stanice PBS. Strašně se těším na pár věcí, na které jsem hrdý, a které se budou už brzy vysílat. Máme něco živě z Jazz at Lincoln Center, což krátce běželo v New Yorku, a pak Chess, které vyjde už velmi brzo. Něco, co jsem nahrál skoro před rokem, se konečně dostane do vysílání, takže jsem z toho nadšený.

Takže, jedu do Francie a beru si malou přestávku od L.A. a budu pracovat s Erikem asi čtyři dny. Pojedu taky do Londýna, abych mohl udělat ještě něco s lidmi tam. A pak navštívím nějaké stanice PBS. Strašně se těším na pár věcí, na které jsem hrdý, a které se budou už brzy vysílat. Máme něco živě z Jazz at Lincoln Center, což krátce běželo v New Yorku, a pak Chess, které vyjde už velmi brzo. Něco, co jsem nahrál skoro před rokem, se konečně dostane do vysílání, takže jsem z toho nadšený.

Hm, co dál? Všechno je teď ve fázi obnovy. Víte, že chci předělat webovky...jsem teď vtažený do zábavy na twitteru. Ne, že byste potřebovali o každém momentu, kdy peru, ale možná že ano. Člověk nikdy neví. Takže mám v úmyslu zkusit udělat web a celou tu věc s internetem mnohem zajímavější. Začínám být už tak nějak znuděný designem svých vlastních webovek, tak se tomu chceme podívat na zoubek a posunout to o úroveň výš.

Omlouvám se za délku, ale měl jsem toho hodně co říct a jsem ze všeho tak nadšený. Velmi, velmi vzrušený. Plný inspirace. Trochu unavený, ale všechno je to z dobrých důvodů. A závěrem, opravdu cítím, že právě teď vytváříme něco jiného, než jsem kdy dřív dělal, ale doufejme, že pro vás stále na stejné úrovni, pokud nepředčí očekávání.

Takže, děkuju vám za všechno a brzo se ozvu. Od Sweeneyho, mé rodiny a ode mne...veselé Velikonoce, veselý Pesach a uvidíme se velmi, velmi brzy.

Bye Bye.

*I Like Turtles – nejlepší příklad toho, co se na youtube nepovedlo, ale stalo se od samého počátku ohraným vtipem. Větu pronesl Jonathon Ware, desetiletý kluk, oblečený jako zombie, se kterým dělá interview KGW News v Portlandu. Když se ho zeptají na jeho kostým, podívá se do kamery a zamumlá následující slova, která na internetu zdomácněla: „I Like Turtles“. <http://www.youtube.com/watch?v=CMNry4PE93Y>

I Like Turtles

(v-blog, April 2009)

Yes i look like a zombie. Yes its 10 minutes long. But its jam packed with so much sweet info. So, get a nice cold glass of apple juice, sit on the corner of your computer and pretend its my knee and let me regale you with stories from the last many moons.

J

Good evening. I'm coming at you from my place. I've got a fire going, and you can see some interesting *tchotchkes* on the top of my fire place.

Happy Easter, everybody. I hope it was a good one. It was really nice for me. I just came back from my parent's house where I had a home cooked meal and went swimming and, you know, just was able to hang out with my family. My dad had a stack of home movies that he had found strangely of my brother and I when we were little kids, and that was about an hour and a half of hilarity and embarrassment. And my grandma came out from Orange County and we all just kind of hung out, and you know, and anytime you've got a major holiday and you get a chance to be a family unit again, it's a good time. So we had, we had a blast and I just got home. It's, it's 11:30 my time. And, man this is gonna be a long one, so brace yourselves. This is...I'm so excited to...I was gonna...I've written about three or four written blog versions of my trip to DC, but I figured I'd rather just talk on video about it, because it felt like that kind of a thing, every time I tried to write it down, it just didn't seem to do it justice. So...So DC.

A lot of the stuff is online now, this kind of speeches I was asked to give and all that, and again was just so honored to be part of it. So excited to be in DC. It's such a great city. I've really kind of fallen for DC. The architecture and the buildings are incredible. And the history and Georgetown is amazing. And, and the museums and, you know, it seems...it seems to be a city that really has an amazing buzz right now too, just with the new administration and just kind of government shifting, and everybody, everybody is very excited about...the potential and possibilities and the way our government works right now is a...and so, to be in the city right now was really, really cool. But I've always said when I've been in the city, god I wish I could be here and do something political, I don't know what it would be, but. . . you know, to be asked to do something for, for you know, a topic that I am very passionate about, which is the arts and arts education, and what the arts brings to our lives, and to our cities and to our country culturally. And so, the fact that we had a day to talk about it, you know, the fact that we even needed to testify to congress to express the importance of arts is kind of a scary thing, but...but a great opportunity to really kind of get as much money as we can for the National Endowment for the Arts, you know, there, there were people there speaking...Linda Ronstadt gave an incredible speech, Wynton Marsalis who not only is such a consummate musician, and my dad who has played jazz trumpet his whole life just was blown away to meet him, but he's really a music historian and he is an amazing kind of professor of what culture and the arts have meant to our history and to our kind of DNA as a society. And, and so he gave a lecture the night before that really got everybody pumped up and inspired. And, you know, it was just, it was cool to be, to be you know, at the Cap...to be at the Capitol Building and to be able to speak in front of some great congressmen and women who by the way really love the arts. I have to say that everybody I spoke for, talking to them before and after testifying, they were...they were really in it for the right reasons. It's just that there are cuts right and left and the educational system is getting...is getting, you know, hit really hard. Not only, you know, in the arts, in a lot of ways. So, you know, this was our kind of one chance to talk about, not only the emotional, spiritual, cultural significance of the arts, but really especially talking to government just the bottom line jobs that it creates and the revenue that it creates, and the money it brings into a city, you know if you want to speak their language. And so, I was just so thrilled to have the opportunity to just kind of share my story a little bit and to meet a lot of great people and to have lunch with people like Congressman Hoyer, the House Majority Leader and Speaker of the House Nancy Pelosi, just to meet them, and hang out with them and talk arts with them was, was really, really fascinating and very, very cool.

And to bring my family, we had a blast. I mean, the day, the day that I went to work, that was really fun, but nothing could have prepared me for the next day. We got a tour, we got to tour all the museums, we went to...You know my mom was an art history, is an art history...buff, so to take her to the National Museum, to go to the National Archives or the American History Museum...We got up like at 7 o'clock in the morning, and we just spent like the whole first half of the day hitting all the museums, which you can't possibly take in everything from just that but we did our best, but we had, we had to wrap it up because we had a meeting. We had a tour of the White House which was...I mean, I know they give public tours, and I think we were probably just on the public tour, which was private, but we got to see so...so much...I mean the rooms that are open to the public themselves are so incredible. The art work in there and the history is so...so great. But we got to see the kitchen. We got to meet the executive chef, and the pastry chef, and they had cookies made and it was like, it just felt like a home. I mean it was really one of these things, because the White House is such a big building, and there is, you know, there is, there is obviously the office part of it, but the house part of it...everybody was so hospitable and really tried to make it feel very, very warm, uh, and uh, and so...

And so, at the end of the tour we kind of find ourselves in the main lobby and there is this big Steinway piano that is roped off. There is a piano there that really only people close to the President are allowed to play, and you have to get permission from the White House staff to play this piano. It's an, it's an enormous Steinway piano that was given to the White House as a gift in 1939. I think it was the 130,000th piano made by Steinway. And...and it's great. It's this light wood, and the, and the legs are these giant gold eagle legs, and I'll post a picture of it actually, and they said, "Oh, would you like to play the piano?" And so I was very honored to be...that they asked me to play the piano. And I'm thinking what am I gonna play? And so...and while I'm thinking about it, everybody from the White House starts pouring into the lobby. There must have been 50 or 60 people in the lobby from this...from...Mrs. Obama's Chief of Staff to everybody who works in the kitchen and everybody just kind of came in and they were kind of thinking...kind of hinting would you...would you sing something for us? And I was totally unprepared, and had like two hours sleep 'cause I was just so excited. I lose sleep a lot from excitement, by the way. And then...and then the biggest honor, the coolest thing ever, one of the guys with his little walkie talkies in his sleeve came over and said, you know, "Sasha and Malia, the President's daughters are on their way back from school, would you mind waiting so you could, you know, sing it for them, too? And then, you know, then I started really getting nervous. I had met the whole family at the, at the Inauguration, and the We Are One concert at the Lincoln Memorial, and honestly, any intimidation just went away. They were so sweet, so humble, such a great family, that, you know seeing them again, and just being able to say, you know, what a huge privilege it was to be able to sing for them, and they just had their backbacks...backpacks and...and you know, they were just ready to come home and do their homework. It was really...really cool to see that they are handling this transition in such a great way, and they are just such cool kids. So, I decided to sing a song that I knew very well and you probably know me singing it very well, which is Paul Simon's America, which I've done it a lot, but I wanted to do something very comfortable in that environment, so I sang that. Huge honor. Again, great to have my family there as well. And, and my many, many, many thanks goes to everybody at the White House, and to Sasha and Malia, also, for just being so nice and so welcoming, and giving us a moment we really will never forget.

What else? I'm traveling tomorrow to Bordeaux, South of France. My very good friend, Eric Mouquet has moved from the north to the south, so...I have a real kind of studio tan, right now, which is...which is just non, non-existent tan at all, I'm just kind of embarrassingly pale at the moment, but it's because of good work. A lot of great work is happening, Rick Rubin and I are having an amazing time. We're finding songs. I'm writing more than I've ever written in my life. I've just kind of been on this creative spin, and, and so we're just kinda still going, and just always writing, and I think we are gonna start the main recording very soon. I think the main recording is gonna happen very quickly, once all the songs are...are in place. But, you know, as far as finding songs, we got like 15-20 songs we could...we could work on, and there could always be more.

So...so I'm gonna go to France and take a little break from the LA scene, and...and work with Erik for four days. I'm going to London to work with some people as well. And then I'll be traveling to some PBS stations. I'm very excited that a couple of things that I'm really very proud of are airing very soon. We've got the...the Live from Jazz at Lincoln Center, it was in New York airing shortly, and then...and then Chess is gonna be airing very soon. Some stuff I recorded almost a year ago...finally gonna get some air time. I'm excited about that.

What else? Everything is just gonna get a re-vamp, I think. You know, I really wanna re-do the website. I am, you know, being kind of dragged kicking and screaming into the Twitter thing, so that might be happening. Not that you need to know like every moment I'm doing my laundry, but, maybe you do. So you never know. So, I'm, I'm gonna try to really make the web and the whole internet thing a lot more interesting. I'm, I'm getting really kind of tired of my own website's design, so...we're, we're gonna kick it up a notch and bring that all to the next level.

Sorry this is...this is a long one, but I had a lot to say and I'm very, very excited. Very, very excited. Very inspired. Kind of tired but, but it's all for good reasons. And in the end, creatively I really feel like we are in the process of making something different than I've ever made before, but still...hopefully, to you the absolute same standard, if not raising it a bar.

So, thank you guys for everything, and I will check in with you guys again soon. But, from Sweeney, my family and I, Happy Easter, Happy Passover, and I'll see, see you guys very, very soon.

Bye-Bye.